

PHẦN 6

- *Anh làm gì vậy anh Bình Mặc cho Ngọc Giao hỏi, Bình làm lì thu xếp quần áo vào va li, những bộ quần áo trẻ con... Linh tinh của người mẹ cho. Ngọc Giao biết, Bình sẽ mang con của cô đi. Cô nhào vào giăng những chiếc áo nhỏ xinh ra.*

- *Anh muốn mang con tôi đi đâu?*

- *Về Quảng Nam.*

- *Tại sao phải về Quảng Nam?*

- *Bởi nếu còn ở đây, cô còn gặp nó, cô muốn đi hay không tùy cô.*

Dĩ nhiên Bình biết Ngọc giao không bao giờ chịu bỏ con. Anh ta giữ bé bên mình mặc cho nó khóc đòi mẹ.

Ngọc Giao lau nước mắt.

- *Anh đừng hành hạ con nữa, tôi chịu theo anh về Quảng Nam mà.*

- *Vậy thì mau lên đi, đi ngay trong đêm nay.*

Ngọc Giao sững sốt:

- *Đi ngay trong đêm nay?*

- *Phải. - Bình châm biếm - Sao, cô còn muốn từ giã người tình của cô?*

- *Không có!*

...

Tôi chỉ tìm thấy những dòng nhật ký đầy nước mắt của Ngọc Giao, khi cô ấy vĩnh viễn ra đi. Chuyến xe định mệnh ấy rơi xuống đèo, điều kỳ lạ là bé Phương Giao không hề hấn gì, nó được tìm thấy dưới gầm xe, đang khóc ằng ặc vì sợ. Cha mẹ Bình giành quyền nuôi dưỡng cháu nội, song thật tàn nhẫn khi họ mất đi, bé Phương Giao được đưa vào cô nhi viện, mà mãi hơn mười hai năm sau, tôi mới tìm thấy.

Phương Giao ạ! Lẽ ra bác không nên khuấy động cuộc sống của ba mẹ con...

Trang nhật ký đầy nước mắt. Thanh Đào sùng sốt:

- Anh Hoàn Vũ! Vậy anh là thế nào của ba anh?

- Anh là đứa con nuôi. Có lẽ do không tìm thấy Phương Giao, nên ba anh nhận nuôi anh, ông chưa bao giờ lấy vợ. Bây giờ anh hiểu rồi, mối tình đầu đó quá sâu nặng. Cho nên ba anh không còn yêu thương được bất kỳ người phụ nữ nào.

Mắt Hoàn Vũ đỏ lên. Đọc xong những dòng nhật ký, anh càng thấy thương cha nuôi của mình vô hạn. Thật ra ông có lỗi làm gì đâu, có lỗi chẳng là định mệnh là trời già cay nghiệt.

Thanh Đào ôm vai Hoàn Vũ, cô lặng yên chia sẻ nỗi đau của anh, nhưng cũng một lúc, Thanh Đào hiểu khi đọc được quyển nhật ký này, Phương Giao sẽ quay lại với Hoàn Vũ. Phương Giao không có lý do nào để oán hận Hoàn Vũ. Cô sẽ... thủ tiêu quyển nhật ký này.

Vừa ra đến cổng trường, Phương Giao bị Hoàn Vũ đón lại, giọng anh cương quyết:

- Anh muốn cho em xem cái này.

Phương Giao ngược nhìn Hoàn Vũ, cô muốn hỏi anh không còn oán hận hay xô đuổi cô nữa sao, song cô không dám mà khe khẽ hỏi:

- Xem cái gì?

- Về nhà đi sẽ biết.

Anh lôi cô lại xe, Phương Giao không chống lại, cô ngồi vào xe và để mặc Hoàn Vũ lái xe đưa cô đi. Hoàn Vũ lái xe về nhà, anh đưa cô vào phòng khách:

- Anh muốn em xem nhật ký của ba anh. Ông không có lỗi gì cả, nếu có lỗi là do ông quá yêu mẹ em, còn ba của em... Anh xin lỗi, khi xúc phạm người chết. Ông đã hồ đồ đã ghen tuông mù quáng. Em ngồi đó đi, anh lên phòng ba lấy quyển nhật ký của mẹ em, trong đó có cả nhật ký của ba anh.

Phương Giao im lặng, bởi chính cô cũng muốn vén bức màn bí mật của cha mình.

Hoàn Vũ đi lên lầu rồi, Phương Giao mới đi quanh nhà. Những kỷ niệm ùa về đầy trong cô. Ngày cô mới đến đây rồi những ngày Hoàn Vũ đe nẹt cô, những ngày ngọt ngào tình yêu, tất cả trôi qua như một giấc mơ. Phương Giao lần bước ra vườn hoa.

- Phương Giao về thăm nhà đây à?

Từ lúc nào, Thanh Đào ở vườn hoa, cô đang tưới cây, mặc bộ quần áo dùng để mặc trong nhà. Cô cười với Phương Giao:

- Từ hôm bác Bằng ở đây, ngày nào tôi cũng ở đây săn sóc cho anh Vũ và mọi thứ trong nhà này.

Phương Giao cười gượng. Hoàn Vũ chấp nhận cho Thanh Đào ở đây, cũng phải lẽ thôi khi cô và anh đã nói lời chia tay. Thanh Đào ngắm đối phương, cô bồi thêm một đòn:

- Phương Giao theo anh Vũ về xem nhật ký của mẹ cô và bác Bằng phải không? Tôi xem qua rồi, chuyện tư tình của mẹ cô và bác Bằng, ba cô bắt gặp và thê là... bi kịch đã xảy ra. Lỗi là của mẹ cô, cô không nên trách ai cả, cũng đừng thù hận anh Vũ. Những gì người lớn làm, bọn phận chúng làm con không nên phán xét họ.

Phương Giao gần như không đứng vững:

- Chị nói... mẹ tôi và bác Bằng?

- Phải, trong nhật ký ghi rõ mẹ của cô bị bắt quả tang...

- Chị nói bậy!

- Tôi không nói bậy. Muốn biết, chờ anh Vũ đưa cho cô xem.

- Không, tôi không tin...

Hoàn Vũ đang lục tung các ngăn tủ, anh nhớ anh bỏ trong ngăn kéo bàn, không hiểu nó biến đi đâu. Kỳ lạ! Tìm đến tháo cả mồ hôi.

- Anh đừng tìm nữa anh Vũ.

Nhìn thấy Thanh Đào, Hoàn Vũ dừng tay lại:

- Em mới đến à? Anh đi tìm quyển nhật ký, không hiểu đâu rồi, em phụ tìm với anh coi.

Thanh Đào lắc đầu:

- Em bảo anh đừng tìm nữa mà.
- Sao?
- Xe của anh Quyền vừa đến và Phương Giao đã theo anh ta đi về rồi.

Hoàn Vũ kêu lên:

- Đi về? Tại sao đi về? Sao em không giữ Phương Giao lại giùm anh? Phương Giao phải hiểu là ba anh không có lỗi gì cả.

Thanh Đào nhún vai:

- Sao anh khờ như vậy hả? Anh muốn chứng minh cho Phương Giao thấy bác Bằng không có lỗi, để Phương Giao quay về với anh? Nếu như vậy anh làm rồi, Phương Giao không hề có ý hàn gắn với anh.

- Ta sao em biết?

- Vì cô ta đã thay đổi, có thể nói bây giờ Phương Giao có một tài sản ngang với anh.

- Gì nữa, sao cái gì em cũng biết vậy?

- Đừng có quên ba em là luật sư cố vấn của ba anh. Anh cũng chỉ là con nuôi, nên di chúc của bác Bằng để lại có ghi rõ công ty đó có năm mươi phần trăm cổ phần là của Phương Giao.

Hoàn Vũ buông thõng tay. Quả thật là anh không biết gì cả, ngay cả việc cha nuôi làm di chúc. Anh không hề ganh tỵ với những gì cha nuôi ưu ái với Phương Giao, điều duy nhất, anh cần cho Phương Giao hiểu trong quá khứ không ai có lỗi cả, đó là định mệnh, là số phận.

Sực nhớ Hoàn Vũ chạy nhanh ra ban công nhìn xuống đường. Cánh cửa cổng hầy còn mở, anh chạy tuôn xuống nhà:

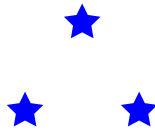
- Phương Giao!

Vắng ngắt! Phương Giao đã ra về. Hai tay Hoàn Vũ nắm lại giận dữ. Anh đã cố quên những điều không vui để nối lại sợi dây ân tình, nhưng xem ra Phương Giao không muốn trở về với anh nữa. Con chim non đã trưởng thành và muốn vỗ cánh bay lên cao.

- Đừng buồn nữa anh Vũ.

Thanh Đào dịu dàng ôm đầu Hoàn Vũ vào ngực mình, cô sẽ là chỗ dựa cho anh. Hoàn Vũ đau đớn đứng bất động, anh làm gì đây để níu kéo một cuộc tình

tan vỡ. Và chắc chắn bên kia thế giới, hẳn ông Bằng đau lòng biết mấy, khi những gì ông cố công vun đắp đã tan đi như bọt nước đầu ghềnh.

- **G**iao! Phương Giao!

Quyền gõ tay lên cửa lo lắng:

- Em có làm sao không, lên tiếng cho anh yên tâm đi Giao.

Phương Giao thở dài ngồi dậy. Từ nhà Hoàn Vũ, cô đi về và đi luôn vào phòng nằm, một nỗi đau đớn ngập lòng cô. Chính cô là người nói lời chia tay với Hoàn Vũ, nhưng bây giờ khi biết anh có mối quan hệ thân thiết với Thanh Đào, cô lại thấy lòng mình đau khổ ghê gớm. Giữa họ là tình bạn và gi đây khi chia tay với cô, ai cấm anh đến với Thanh Đào.

- Có thật là mẹ và bác Bằng? Câu hỏi ấy giày vò Phương Giao trên suốt đường về, dù cô hiểu đó là quá khứ, và người trong cuộc không còn tồn tại trên cõi đời này nữa.

- Phương Giao!

Tiếng cửa của Quyền sét ruột hơn. Phương Giao mở cửa ra:

- Em không sao đâu.

Quyền thở phào nhẹ nhõm:

- Chị Thư nói Hoàn Vũ đến lời em đi, khi trở về, em đóng cửa phòng, ở trong phòng cả giờ, nên gọi điện thoại cho anh. Có chuyện gì vậy Giao?

- Không có chuyện gì đâu anh.

Phương Giao quay trở vào ngồi xuống ghế, Quyền cũng ngồi xuống chiếc ghế đối diện:

- Em gặp luật sư Thành Lê chưa?

- Chưa, nhưng em đâu có gì cần phải gặp ông ta?

- Anh nghe Thanh Đào nói trong di chúc để lại của ông Bằng, em được thừa kế một nửa gia tài, Hoàn Vũ chỉ là con nuôi thôi. Phương Giao! Có khi nào em là... con của ông tổng Bằng?

Phuong Giao sừng sốt. Mới sáng nay Thanh Đào nói mẹ cô tư tình với ông Bằng, bây giờ Quyền lại hỏi cô như thế, Phuong Giao nghe bực mình như có ngàn tảng đá đè lên vậy. Có khi nào cô là đứa con mà ngay đến cha cô cũng nghi ngờ nguồn gốc ra đời của cô, và ông Bằng nữa. Cái suy nghĩ ấy làm cho Phuong Giao thấy đau đớn và lạnh cả châu thân.

Như hiểu ý của cô, Quyền chồm đến, nắm tay cô siết nhẹ:

- Em đừng quá căng thẳng! Nếu em là con ông Bằng, thì em là đứa con không ai muốn mà có à? Em là đứa con đã giết chết cha mình ư? Em cũng đâu có muốn phải không? Không ai chọn lựa được cha mẹ, nhưng có lẽ vì vậy mà em được chia phân nửa gia sản.

- Em không cần.

Phuong Giao bật khóc, làm sao để biết cô là con ai. Thật tàn nhẫn! Sao mọi thứ trở nên rối tung lên như thế.

- Bình tĩnh nào Giao!

Quyền bước sang, anh ôm qua vai Phuong Giao, để đầu cô tựa lên vai anh:

- Hãy cứ san sẻ hết mọi buồn đau cho anh, chứ nhìn em khóc như thế này, lòng anh xót xa lắm. Hãy xem anh như là người thân thiết của em và trải rộng lòng, em sẽ thấy nhẹ nhàng.

Phuong Giao không thể trải rộng lòng, vì chính cô cũng chẳng hiểu gì nhiều, nhưng mọi việc cứ như cú sốc đẩy cô xuống tận cùng của nỗi buồn. Cô là đứa con được sinh ra bởi một cuộc tình tội lỗi?

Quyền rút khăn lau nước mắt cho Phuong Giao. Anh có yêu cô đấy, nhưng giờ đây, cái tham vọng đang lớn hơn cả tình yêu. Công ty Vũ Bằng có phần nửa cổ phần của Phuong Giao, có nghĩa quyền hạn của cô ngang với Hoàn Vũ, nếu như Phuong Giao là vợ anh, những gì của cô sẽ là của anh, lo gì anh không thầu công ty khi Hoàn Vũ đang có quá nhiều chuyện không vui.

- Nín đi em!

Phuong Giao cầm chiếc khăn trong tay Quyền, cô cảm động vì luôn có anh bên cạnh, bây giờ anh là người duy nhất mà cô có thể trút cạn nỗi lòng mình.

Quyền mỉm cười:

- Anh muốn em vui thôi, chứ anh hiểu mỗi người đều có điều riêng tư, đôi khi không dễ dàng nói ra. Tuy nhiên nếu biết được, anh có thể giúp em.

- Nếu như em là... kết quả của một mối tình tội lỗi, anh có khinh em không?

Quyền cau mày:

- Em nói như thế có nghĩa là em là con của ông tổng Bằng à?

- Em cũng không biết nữa.

Quyền gật gù:

- Cũng có thể, vì ông tổng Bằng để lại cho em nửa tài sản, trong khi đó Hoàn Vũ lại chỉ là đứa con nuôi, con nuôi và con ruột là vợ chồng thì... lương toàn kỳ mỹ, tài sản chẳng đi đâu. Có thể vì vậy mà mới đầu Hoàn Vũ ghét em, sau đó lại muốn cưới em, trong lúc vẫn còn có mối quan hệ mật thiết với Thanh Đào.

Quyền làm vẻ mặt nghiêm trọng:

- Phương Giao! Anh lấy tình bạn mà khuyên em, đừng mắc mưu Hoàn Vũ. Anh ta chẳng yêu thương gì em đâu. Đối với anh ta em là một đứa bé, một con cừ non, em sẽ khổ cả đời vì sống trong sự lừa dối. Anh sẽ luôn bên em để bảo vệ em.

Phương Giao nhìn Quyền bằng đôi mắt biết ơn:

- Anh Quyền! Cảm ơn anh đã mở cho em một con đường sáng.

- Tình cảm của anh dành cho em trước sau như một, cho nên anh phải bảo vệ em không để cho bất kỳ kẻ nào xâm hại em. Em hiểu không? Anh sẽ bảo vệ em...

Phương Giao ngã vào lòng Quyền. Có anh bên cạnh, cô thấy tâm hồn mình yên ổn, những gì không vui của quá khứ hãy để ngủ yên.

Luật sư Thành Lê công bố bản đi chúc xong, nhìn sang Hoàn Vũ và Phương Giao:

- Theo bản di chúc, công ty không được bán hay sang nhượng, cả hai người đều có nghĩa vụ lo cho công ty, quyền hạn ngang như nhau, hai người có ý kiến gì không?

- Có!

Phương Giao gật đầu:

- Tôi còn đang đi học, những gì về điều hành kinh doanh hay kế toán, hoạch toán, tôi đều không biết, nên tôi muốn ủy quyền cho kỹ sư Quyền, thay tôi giải quyết những gì thuộc quyền hạn của tôi.

Hoàn Vũ sững sờ nhìn Phương Giao, không ngờ cô giao quyền cho Quyền mà không hề bàn qua với anh. Anh bắt đầu nổi giận:

- Tôi không đồng ý. Nếu muốn, Phương Giao có thể thuê một luật sư cố vấn, một trợ lý cho cô ấy.

Phương Giao bướng bỉnh:

- Nếu như vậy, kỹ sư Quyền sẽ là trợ lý của tôi.

Hoàn Vũ nhìn Phương Giao bằng cái nhìn giận dữ:

- Tại sao em phải hành động như vậy, có phải em không tin anh?

- Anh nói cho tôi xem quyền nhật ký của mẹ tôi và cha nuôi của anh, vậy quyền nhật ký đó đâu?

- Chính anh cũng không hiểu tại sao lại mất kỳ lạ.

Phương Giao cười nhạt:

- Anh không dám đưa ra, vì tôi là giọt máu của ông Vũ Bằng chứ gì? Cuốn nhật ký đó chứng minh nhân thân của tôi, và tôi là người có quyền hưởng tài sản của cha mình để lại. Nhưng anh yên tâm đi Hoàn Vũ, tôi không hề tham lam, thậm chí tôi có thể mang hết khoản tiền mình có cho cô nhi viện. Chưa bao giờ tôi so đo tại sao tôi phải sống trong cô nhi viện.

Như trên trời rơi xuống, Hoàn Vũ thảng thốt:

- Em nói chuyện điên điên gì vậy Giao?

- Tôi không có điên, tôi rất tỉnh nữa là khác. Tôi đau đớn nhận ra mục đích anh muốn kết hôn với tôi, đừng xem tôi như trẻ con nữa.

Hoàn Vũ vỗ bàn:

- Em có thôi nói điên khùng đi không!

Căng quá! Ông Thành Lê can hai người ra:

- Bình tĩnh nào cậu Vũ! Còn có Phương Giao, không nên cở những suy luận không hay.

Hoàn Vũ gắt:

- Ông im đi!

Quay sang Phương Giao, Hoàn Vũ cố gắng dịu giọng:

- Phương Giao! Em phải tin lời anh. Anh và em đều là những kẻ không liên hệ huyết thống gì với ông Vũ Bằng cả. Em là con của ba mẹ em, ba nuôi của anh chính là anh nuôi của mẹ em, họ không làm điều gì bất chính cả. Chính ba em quá ghen mới gây ra cái chết cho mẹ em và chính ông. Ba nuôi của anh có lỗi lầm chẳng là ông không chịu được sự ngược đãi của ba em đối với người ông yêu thương.

- Anh nói lung quá, tôi không muốn hiểu và cũng không muốn hiểu. Điều duy nhất tôi trao quyền hạn của tôi có được, ủy nhiệm cho kỹ sư Quyền, như vậy thôi.

Phương Giao đứng lên kết thúc buổi họp. Nếu như vừa chia tay với cô, anh luôn có Thanh Đào bên cạnh, thì tại sao cô không thể nương tựa vào Quyền? Cô sẽ làm cho anh đau đớn, như chính anh gây ra đau đớn cho cô vậy.

Phương Giao đi rồi, Hoàn Vũ giận dữ hét tung mọi thứ trên bàn. Tại sao cô cứ muốn chọc anh nổi điên vậy? Phương Giao yếu đuối ngày nào hay bị anh bắt nạt đâu rồi? Tim Hoàn Vũ thất lại đau đớn, sao bỗng dung cô xem anh như kẻ thù vậy? Ngày nào yêu nhau thắm thiết, một phút xa nhau cũng thấy nhớ, sao bây giờ lại nhìn nhau xa lạ dửng dưng. Cô có hiểu chẳng, từng ngày một cô xé tan nát trái tim anh?

Vừa đi ra, Phương Giao đụng phải Thanh Đào. Cô ta đâu có nghĩa vụ hay công việc gì ở đây, thế mà lúc nào cô ta cũng hiện diện bên Hoàn Vũ. Đôi hàm răng Phương Giao cắn lại trong đau đớn.

- Sao hả Phương Giao?

Quyền hồi hộp nhìn Phương Giao:

- Em không phải sợ gì cả, anh có đủ tư cách phẩy nhân để là người trợ lý của em và giám sát hành động của Hoàn Vũ.

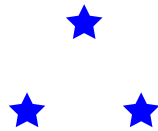
Phương Giao thở dài:

- Em không quan trọng tiền bạc hay quyền điều hành công ty, nó làm cho em mệt mỏi.

- Em không có quyền buông xuôi, em hiểu không? Sống là tranh đấu, cuộc đời em còn dài, em sẽ sống làm sao nếu như không có tiền. Đừng có đại dột,

anh nói là anh sẽ bảo vệ em mà. Việc em giao quyền trợ lý cho anh, Hoàn Vũ không có tư cách nào để phản đối cả. Tuổi thơ của em sống trong cô nhi viện thiếu thốn, bây giờ lớn khôn, em phải hiểu, không có tiền em sẽ không có gì cả.

Phương Giao nhìn lơ đãng lên cao. Làm sao Quyền hiểu, cái Phương Giao cần không phải tiền, không phải quyền lực. Điều có muốn là tình yêu. Giờ đây tình yêu đã bay xa, để lại trong tim cô trống vắng và ngậm ngùi.

Mọi người vào phòng họp đông đủ, chỉ thiếu mỗi Phương Giao. Hoàn Vũ đưa mắt nhìn vào chiếc ghế trống, anh nói với mọi người:

- Đợi năm phút nữa, nếu cô ấy chưa đến chúng ta vẫn cứ họp.

Hơn năm phút trôi qua, Hoàn Vũ ra lệnh họp.

- Khoan đã!

Quyền tiến vào, anh đưa tờ giấy ủy quyền có công chứng trước mọi người:

- Tôi là người đại diện cho cô Phương Giao, tôi đến dự họp.

Hoàn Vũ mím môi:

- Tôi không chấp nhận, với tư cách của tổng giám đốc. Anh ra ngoài đi, cuộc họp sẽ được lập biên bản và báo cáo sau.

Quyền cau mày:

- Có phải là anh muốn làm khó chúng tôi không?

Chúng tôi? Cách xưng hô thân mật. Hoàn Vũ khó chịu:

- Ra ngoài! Anh không có tư cách gì ở đây cả.

Quyền rần giọng:

- Anh đừng có quên tôi từng là trợ lý cho tổng giám đốc, anh đừng vì thành kiến mà phủ nhận sự có mặt của tôi.

Phương Giao chợt xuất hiện nơi ngưỡng cửa:

- Tôi biết anh sẽ không công nhận anh Quyền, nên tôi đến đây. Có mặt đông đủ mọi người trong ban quản trị, tôi xin tuyên bố, chúng tôi sẽ đính hôn và sẽ tiến hành về mặt pháp lý, thủ tục kết hôn.

Hoàn Vũ biến sắc, bàn tay dưới gầm bàn của anh run lên khe khẽ. Thật tàn nhẫn! Tuy nhiên Hoàn Vũ gượng lại ngay. Phương Giao muốn anh đau khổ, anh không nên yếu đuối. Đứng lên, Hoàn Vũ vỗ tay vào nhau:

- Nếu như thế, xin chúc mừng em, dù gì chúng ta cũng chung một mái nhà, đúng không?

Quyền ngỡ ngác, anh không ngờ Phương Giao tuyên bố như thế. Từ ngỡ ngàng, anh sung sướng. Cô đã nhận lời cầu hôn của anh, anh không cần phải tự ái. Là chồng của Phương Giao, quyền hành của anh ngang như Hoàn Vũ, Hoàn Vũ không có lý do nào hoạnh hợ anh cả.

Vỗ tay xong, Hoàn Vũ đưa tay ra bắt tay Quyền:

- Chúc mừng!

Hoàn Vũ đổi thái độ một cách nhanh chóng, đến Phương Giao cũng ngỡ ngàng. Cô thấy như trò chơi của mình không có đối thủ. Nhưng kìa, Quyền hơi nhăn mặt vì cái siết tay của Hoàn Vũ, như muốn bóp nát bàn tay anh vậy. Buông tay Quyền ra sau khi đã trừng phạt, Hoàn Vũ thân nhiên ngồi xuống ghế chủ tọa:

- Xin tạm chấp nhận trợ lý mới vậy, tuy nhiên là tổng giám đốc có năm mươi lăm phần trăm cổ phần, tôi vẫn là người duy nhất cô quyền quyết định. Ai có ý kiến gì không?

Tất cả cùng đồng thanh trả lời:

- Không, Chúng ta bắt đầu cuộc họp đi!

Sau cuộc họp Hoàn Vũ đi ra ngay. Anh đánh quyết định bổ nhiệm Thanh Đào làm trợ lý của mình. Không hiểu sao Phương Giao có cảm giác cuộc đấu giữa cô và Hoàn Vũ không cân sức chút nào. Thì ra mặc cảm tự ti vẫn còn trong cô và vì trái tim cô không thể nào bình thường, đang hờn ghen tức tối, dù chính cô đã từ chối thương nghị hòa bình với Hoàn Vũ.

Bỏ ra về, Phương Giao ghé vào một quán cà phê vắng ngồi một mình, lòng cô đau đớn hờn giận. Khi cô tuyên bố sẽ cưới nhau với Quyền trước mặt Hoàn Vũ, Phương Giao muốn nhìn thấy vẻ mặt mát bình tĩnh của anh, muốn thấy anh như con hổ khi nổi điên, song trái lại, anh đã cười tron thót.

Xe của Quyền chạy vụt qua quán, Phương Giao vội quay mặt vào. Lúc này đây, cô không muốn gặp Quyền. Minh đang đùa với lửa. Nước mắt Phương Giao chảy ra, cô vẫy tay gọi người phục vụ:

- Mang bia ra cho tôi!

Chưa bao giờ Phương Giao uống rượu, hôm nay cô muốn làm người say để quên những phiền não đang giày vò cô.

- Rượu nữa đi!

Đến lon thứ ba, mặt Phương Giao đỏ bừng lên như gà nòi, mọi thứ như quay cuồng đảo lộn. Phương Giao gục mặt xuống bàn, cô lảm nhảm trong cơn say:

- Tôi căm ghét anh, anh hiểu chưa? Tôi căm ghét anh...

Hoàn Vũ ngập ngừng đặt tay lên vai Phương Giao. Anh ngược nhìn người bạn của mình:

- Cảm ơn cậu. Nếu cậu không gọi, mình cũng không biết cô ấy đến đây và bày đặt uống cho say như thế này nữa.

- Có gì đâu – Người bạn cười - Bây giờ cậu mau đưa cô ấy về đi.

- Cảm ơn cậu lần nữa nhen.

Hoàn Vũ kéo Phương Giao dậy, cô quá say nên anh gần như bế cô ra xe, đặt vào băng ghế sau xe. Phương Giao vẫn còn lảm nhảm trong cơn say.

- Tôi căm ghét anh, Hoàn Vũ. Tôi vừa yêu anh, vừa căm ghét anh, tại sao tôi phải khổ như thế này hả? Hoàn Vũ... Hoàn Vũ...

Tay Phương Giao đập lên nệm xe, Hoàn Vũ lắc đầu Sao em ngốc nghếch, tự làm khổ mình hả Giao? Lái xe về nhà, vừa mới định bế cô xuống xe, Phương Giao đã ụa... ụa... cô nôn hết vào người Hoàn Vũ, mùi chua loét toàn là nước. Hoàn Vũ nhăn mặt, xưa nay anh có từng sẵn sóc ai bao giờ đâu.

Bế cô lên căn phòng của cô mọi khi, Hoàn Vũ lấy khăn nhúng nước, lau mặt cho cô. Ngập ngừng một chút, anh thay áo cho cô, rồi thay quần áo cho mình, cuối cùng anh đi pha một ly trà đường nóng, đổ vào miệng Phương Giao.

- Em hư lắm, Giao ạ, tự làm khổ em và làm khổ của anh nữa. Em đau khổ, còn anh vui sướng lắm hả?

Uống xong ly trà đường, Phương Giao mở mắt ra, cô cô nhận thức được gì đâu, nếu có là nhận thức của người say. Mà nhú nhú lại, cố đẩy Hoàn Vũ ra:

- Xin lỗi nghe anh Quyền. Em đã xúc phạm anh nói là em nhận lời cầu hôn của anh. Tha lỗi cho em...

Cô nhắm mắt trở lại chìm vào cơn say. Đã hiểu, Hoàn Vũ muốn nhảy cẫng lên vui mừng. Em đúng là ngốc, Giao ạ. Áp hai bàn tay vào má cô, anh say đắm ngắm cô, và hôn nhẹ lên vàng trán bưng bình. Anh biết trái tim của em chỉ có mình anh.

Phương Giao đã ngủ yên, Hoàn Vũ bước ra ngoài, tắt cây đèn phòng, anh khép cửa lại ngủ. Ngủ ngon Giao nhé!

Reng... reng... Chuông cửa reo. Hoàn Vũ đi xuống nhà mở cửa. Ánh đèn chiếu sáng ngoài hiên cho anh nhận ra Quyền. Anh ta lắc cánh cửa sắt cổng..

- Tôi muốn gặp Phương Giao, anh hãy bảo cô ấy ra đây!

Hoàn Vũ cười nhạt đi ra:

- Cô ấy ngủ rồi. Anh có tư cách gì mà lớn lối như vậy hả?

Quyền gườm gườm. Biết ngay mà, phương Giao đâu có chỗ nào để đi, đã hơn mười hai giờ đêm rồi.

Quyền gầm lên:

- Anh đã làm gì Phương Giao rồi hả?

Hoàn Vũ bật cười:

- Lạ thật! Anh là ai vậy? Tốt nhất nên đi về, muốn gì chờ Phương Giao thức dậy, cô ấy sẽ về bên nhà của anh. Còn bây giờ cổ say rượu ngủ như chết, anh có muốn hỏi hả, hỏi gốc cây đi!

Cánh cửa bên trong đóng, rồi đèn tắt hết, Quyền như muốn điên lên. Điện thoại cho Phương Giao cũng không được, Quyền liều lĩnh leo lên hàng rào nhảy vào bên trong.

Gâu.. gâu... Hai con chó bẹc-giê to sầm sầm như con bê con lao ra. Quyền hét hồn leo trở lại trên hàng rào, anh ta hét vang dội:

- Hoàn Vũ! Mày mở cửa ra đây!

Hoàn Vũ mở cửa ra, anh khoanh tay trước ngực giễu cợt:

- Hãy leo trở ra, nếu không hai con chó này sẽ thi hành nhiệm vụ của nó, lúc đó chó có trách. Còn nữa, đang đêm đột nhập vào nhà người ta, leo rào vào, nếu đội dân phòng đến mời về phường ngủ, lúc đó đừng có trách sao không nói trước nghen.

Quyền đành leo trở ra, lúc hai con chó như muốn xông vào xé anh ta ra làm trăm mảnh. Leo lên xe mở máy chạy đi, Quyền tức giận. Mày hãy đợi đó, Hoàn Vũ! Tao không bao giờ quên cái hận ngày hôm nay.

Anh nắng ban mai xuyên qua cánh cửa sổ, căn phòng được kéo hết rèm lò mờ sáng. Phương Giao giật mình thức giấc trong cái cảm giác ấm áp và êm êm đó. Cô nằm lơ mơ chìm vào cái cảm giác dễ chịu ấy. Nhưng... dường như có cái gì đó là lạ, Phương Giao mở mắt ra, đây là đâu thế?

Rèm cửa xanh và căn phòng quen thuộc, bên cạnh cô còn có anh nằm cạnh cô và đang ngủ. Cái gì như thế này? Phương Giao giật nảy người như chạm phải tay vào lửa.

Cô hét lên:

- Hoàn Vũ...

Hoàn Vũ giật mình thức giấc, anh vẫn nằm yên trên giường:

- Em dậy rồi à?

Thái độ tỉnh của anh, Phương Giao cúi nhìn xuống thân thể mình. Ngày hôm qua, đâu phải cô mặc bộ quần áo này. Ai đã thay quần áo cho cô? Hoàn Vũ? Nhảy một cái đùi xuống giường, Phương Giao đưa mắt nhìn Hoàn Vũ. Anh đang mặc nguyên bộ pyjama thường hay mặc. Phương Giao muốn nổi điên lên, cô quát đôi mắt phượng, nhìn Hoàn Vũ một cách tức giận như muốn lao vào đánh anh:

- Như vậy là sao?

Hoàn Vũ ngồi dậy, cố nén cười:

- Hôm qua, em đi uống rượu ở quán một người bạn của anh, thấy em say quá nên người bạn đó điện thoại gọi anh, anh đến và đưa em về đây.

- Vậy còn quần áo?

- Em nôn tùm lum, chẳng lẽ anh để em mặc quần áo bản đi ngủ à.

Mặt Phương Giao đỏ như lên. Vậy là anh đã thay quần áo cho cô, xấu hổ chết đi được Trong cơn say, không hiểu cô có nói điên điên khùng khùng gì không nữa? Xấu hổ quá, Phương Giao lù ra cửa định mở cửa đi. Hoàn Vũ phóng nhanh theo, anh đứng chặn lại ở cửa.

- Em ghét anh đến như vậy sao Giao?

Phương Giao bặm môi:

- Phải. Làm ơn tránh ra đi, tôi phải đi về nhà tôi, anh Quyền đang đợi tôi, hẳn suốt đêm qua, anh ấy đã đi tìm tôi.

Hoàn Vũ nổi giận:

- Em biết nói láo từ khi nào mà không ngượng miệng vậy? Đính hôn, nhận lời cầu hôn của anh Quyền, em làm những điều đó làm gì, muốn anh phải đau khổ, vậy em có vui sướng không?

Phương Giao bướng bỉnh hất mặt:

- Tôi muốn làm gì, đó là quyền của tôi. Anh mà đau khổ ư? Có người đẹp kề một bên mà đau khổ, tôi không tin anh. Như tôi nè, lúc nào anh Quyền cũng chăm sóc, chiều chuộng tôi, tôi thật hạnh phúc.

- Hạnh phúc mà em phải đi uống rượu say như vậy. Đừng có dối lòng như vậy nữa, Giao ạ. Tại sao phải làm khổ nhau? Tại sao em không tin anh mà nghe người ngoài nói xấu về mẹ mình là em tin ngay, rồi dẫn vật đau khổ? Đúng là mẹ của em và ba nuôi anh yêu nhau, nhưng họ bị ngăn cấm, rồi mẹ em bị ép gả cho một người mà bà không yêu. Cuộc hôn nhân dĩ nhiên là không hạnh phúc, lúc nào ba em cũng ghen hờn nên xảy ra bi kịch.

Ngừng lại để xem phản ứng trên mặt Phương Giao, Hoàn Vũ khẩn khoản:

- Anh thề là anh nói thật. Bi kịch đã xảy ra trong ngày em tròn thôi nôi. Ba anh đến thăm mẹ em, mẹ em bị đánh trước mặt ba anh, ba em buộc mẹ em về Quảng Nam. Bao nhiêu năm ba anh sống không lấy vợ, tôn thờ mối tình của mình, ông có lỗi làm gì đâu, nếu có là lẽ ra ông nên dẫn nén tình yêu của mình, đừng đi thăm mẹ em.

- Em cũng giống như ba anh ngày xưa, vô tình hại chết người. Ba Vũ Bằng tuy không là cha đẻ của anh, nhưng công ơn của ba như trời biển. Ông mất đi, lòng anh đau lắm. Anh chỉ nổi giận trong nhất thời, chứ làm sao mà anh oán giận em cho được.

Nước mắt Phương Giao dâng lên:

- Như vậy em là con của ai?

- Của ba em. Tai nạn lật xe trên đèo, ba mẹ em bị tử nạn, nhưng em lại không hề hấn gì. Ông bà nội giành quyền nuôi dưỡng em, nhưng sau đó, họ bệnh già cũng mất đi, dì Ngọc thương tình mang em về nuôi.

Phương Giao khóc nức nở, cuộc đời của cô không có một người thân, đau buồn như mẹ cô vậy. Hoàn Vũ nhẹ nhàng ôm Phương Giao vào lòng:

- Anh biết em bị dẫn vật trong ý nghĩ em là đưa con tội lỗi. Không phải đâu, em phải tin đức hạnh mẹ em chứ. Em cũng có thể đi thử ADN mà. Phương Giao! Anh thề là chưa bao giờ anh dối gạt em, mà anh dối gạt em để làm gì? Anh không hiểu tại sao em lại tin ai đó mà không tin anh.

- Chính Thanh Đào nói cho em nghe, cổ nói ba anh và ba cổ là bạn thân, chưa bao giờ giấu nhau cái gì cả.

- Được, vậy anh dẫn em đi gặp luật sư Thành Lê nhen?

- Không, em tin anh.

Hoàn Vũ thở phào sung sướng. Tất cả được giải tỏa, nhưng đồng thời Hoàn Vũ cũng thấy giận Thanh Đào. Tại sao cô lại nói với Phương Giao như thế, trong khi đó cô đã cùng anh đọc hết quyển nhật ký?

- Nếu em tin anh, chúng ta hãy cùng sang phòng ba thấp nhang cho ba đi.

Phương Giao gật đầu đi theo Hoàn Vũ. Anh khều to ngọn đèn đầu lên và đốt, đưa cho Phương Giao ba nén nhang. Phương Giao cầm lấy, mắt cô rung rung nhìn lên bức di ảnh.

- Bác Bằng! Cháu xin lỗi bác...

- Ba không giận em đâu, ba nói tại em còn trẻ nên nông nổi.

Phương Giao ngả đầu vào vai Hoàn Vũ, tình yêu ngày nào như bùng cháy lên:

- Hết giận anh rồi, em có chịu dọn về đây ở hay là muốn ở gần... vị hôn phu của em, hả? Anh nói cho em biết, anh đã cố gắng lâu lắm rồi để không đánh đòn em.

Phương Giao đỏ mặt:

- Làm như người ta để yên cho anh đánh người ta vậy. Anh đánh... thì chạy đi, bộ đứng yên hả?

Hoàn Vũ phì cười, vụt bế thốc Phương Giao lên.

- Anh Vũ! Bỏ em xuống, làm gì vậy?

- Anh bế em sang phòng của chúng mình.

- Làm gì có phòng chúng mình? Phòng của anh là của anh và của em là của em.

- Nè! Em đừng có quên, khi đó tụi mình sắp cưới nhau, đã đi sắm áo cưới và một căn phòng tân hôn được chuẩn bị.

Bê Phương Giao sang, Hoàn Vũ dùng vai đẩy cánh cửa:

- Em biết không? Máy tháng qua, mỗi khi đứng trước căn phòng này, lòng anh lại đau đớn vô bờ. Anh cũng không dám nghĩ là bây giờ anh có em.

Phương Giao cảm động nép vào ngực Hoàn Vũ:

- Bỏ em xuống đi anh.

Hoàn Vũ chậm chạp bước vào, anh đặt Phương Giao lên chiếc giường êm, rồi say đắm ngắm cô.

- Cả đời này, không gì quan trọng hơn là được ngồi ngắm em như thế này.

Phương Giao e thẹn sụp mắt xuống, đôi tay cô ngập ngừng vòng qua cổ anh, mắt khép lại khi anh từ từ cúi xuống hôn cô. Nụ hôn bao giờ cũng mang lại nhiều cảm xúc ngọt ngào và say đắm....